

РЕШЕНИЕ

№ 4836

гр. София, 15.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 04.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **11243** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.5, ал.4 от Закона за политическата и гражданска реабилитация на репресирани лица (ЗПГРРЛ).

Образувано е по жалба на П. Г. Д. и П. Х. Д. и двамата от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №РЛ-255/22.10.2012г. на областния управител на област С..

Жалбоподателите, представлявани в производството от адв. Д., претендират за недействителност на атакуваната Заповед, като постановена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон – §3а, т.4 от Допълнителните и заключителни разпоредби (ДЗР) на ЗПГРРЛ. Правят искане за отмяна на Заповед №РЛ-255/22.10.2012г. и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Претендират за разноси.

Ответникът - областен управител на Област С., ОСПОРВА жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. К. и в придружително към административната преписка писмо изх. № към 91РЕ/13¹¹ от 22.11.2011г. излага доводи за нейната неоснователност и моли съда да я остави без уважение. Претендира да му бъдат присъдени разноси за юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Жалбоподателите са законни наследници на Г. П. Д., който от своя страна е син и наследник по закон на П. Д. Д.. Тези факти се установяват с приети по делото Удостоверение за наследници №159/07.02.2011г., издадено от район „М.” и Удостоверение за наследници изх. №ЕС УН-238/07.02.2013г., издадено от район „О.”. Не се спори по делото и това обстоятелство се установява косвено от Писмо изх. №КИ-Ч-11-10124/17.05.2011г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на българските граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на българската народна армия (КРДОПБГДСРСБНА), че със Заповед №500/14.10.1949г. е отнето правото на софийско жителство на П. Д. Д. и членовете на семейството му в състав: В. – съпруга, синове – Д., А., П., К., С. и дъщеря С., на основание чл.6, буква „б” от Наредба-закон за временно ограничаване заселването в С., в интереса на обществения ред и Държавна сигурност.

С Искане рег. №91РЕ/13 от 07.02.2011г., допълнено с вх. №91РЕ/13 от 11.02.2011г. жалбоподателите са сезирали областния управител за изплащане на еднократно обезщетение на основание чл.2, ал.1, т.5 и т.6 ЗПГРРЛ, поради това, че общият им наследодател Г. Д. е бил репресиран чрез въдворяване в трудововъзпитателно общежитие (ТВО) и изселен по административен ред.

С Писмо изх. №КИ-Ч-11-10124/17.05.2011г. и Писмо изх. №КИ-Ч-12-5673/20.03.2012г. КРДОПБГДСРСБНА е удостоверила следното: със Заповед №500/14.10.1949г. е отнето правото на софийско жителство на П. Д. Д. и членовете на семейството му в състав: В. – съпруга, синове – Д., А., П., К., С. и дъщеря С., на основание чл.6, буква „б” от Наредба-закон за временно ограничаване заселването в С., в интереса на обществения ред и Държавна сигурност. Под №575 в Протокол №55/01.08.1953г. за вдигане на изселническия режим фигурира П. Д. Д., роден през 1883г. в С., изселен от С. през 1950г. в Котел за вражеска дейност – семейството му се състои от 10 члена. Г. П. Д. не фигурира в административните актове, доказващи изселването на неговото семейство.

Съгласно прието по делото Удостоверение (обр. №7) с изх. №р2228/04.09.1990г., издадено от Министерството на вътрешните работи, се установява, че Г. П. Д. е бил репресиран чрез въдворяване в ТВО за времето на от 25.05.1950г. до 01.03.1952г., общо 26 месеца.

Не се спори по делото, че на основание представените в административното производство писмени доказателства областният управител е издал Заповед №РЛ-256/22.10.2012г., с която е признал правото на обезщетение на П. Х. Д. и П. Г. Д. като наследници на Г. П. Д., за репресията „въдворяване в ТВО” за срок от 26 месеца, в размер на 1248 лева.

С оспорвания административен акт, на основание чл.5, ал.4 ЗПГРРЛ областният управител е отказал да уважи искане на жалбоподателите за обезщетяване по реда на чл.2, ал.1, т.6, в качеството им на наследници на Г. П. Д..

Съгласно приложимите норми на чл.2, ал.1, т.6 и чл.3 ЗПГРРЛ лицата, които са били незаконно репресирани по смисъла на чл.1, а когато не са получили обезщетение за имуществени вреди и са починали – техните наследници, имат право на еднократно обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди, както следва: интернираните, изселваните и заселваните по административен ред и нелегалните.

С разпоредбата на §3а, т.4 от ДЗР на ЗПГРРЛ изрично е установено, че по смисъла на

този закон „интернирани, изселвани и заселвани по административен ред” са и членовете на семейството (включително малолетни, непълнолетни и пълнолетни деца), когато в удостоверение образец №3 на Министерството на вътрешните работи или с решение на Централната комисия е посочено, че е изселено цялото семейство.

В процесния случай липсва документ от изрично и изчерпателно посочените в §3а, т.4 от ДЗР, който да удостоверява факта, че наследодателят на жалбоподателите Г. П. Д. е бил изселен със Заповед №500/14.10.1949г. Напротив, видно от писма изх. №КИ-Ч-11-10124/17.05.2011г. и изх. №КИ-Ч-12-5673/20.03.2012г. на КРДОПБГДСРСБНА, Г. П. Д. не фигурира в административните актове, доказващи изселването на неговото семейство.

Съдът намира неотнормирани към спора представените от жалбоподателите: Свидетелство за зрелост №884/10.09.1953г. и Удостоверение за раждане №1627/17.04.1954г., тъй като установяват факти, настъпили след вдигане на изселническия режим от 01.08.1953г., както и не установяват по начина, предвиден в §3а, т. ДЗР на ЗПГРРЛ наличието на незаконна репресия спрямо Г. П. Д..

По изложените доводи съдът приема, че Заповед №РЛ-255/22.10.2012г. е законосъобразен административен акт, като постановена от компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия и при спазване на процесуалния и материалния закон, поради което и не подлежи на отмяна.

Предвид изхода на правния спор и на основание чл.143, ал.4 АПК и чл.8 във вр. чл.7, ал.1, т.4 от Наредба №1/ 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на ответника се дължат разноски, в размер на 150 (сто и петдесет) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25-и състав

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на П. Г. Д. и П. Х. Д. и двамата от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №РЛ-255/22.10.2012г. на областния управител на област С..

ОСЪЖДА П. Г. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес]0 и П. Х. Д., ЕГН [ЕГН], да заплатят на ОБЛАСТНИЯ УПРАВИТЕЛ на област С., с адрес: 1000 С., [улица], ОБЩО сумата от 150 (сто и петдесет) лева – разноски по адм. дело №11243/2012г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Р България в 14 дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

Боряна Петкова

